

sætter fuldstændig uanfægtet af den danske afgørelse.

Jeg vil gerne spørge: Hvad glæde skulle Polen have af et dansk nej? Hvad er det for en tjeneste, vi gør Polen ved at stemme nej til euroen?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Økonomiministeren kom med, synes jeg, en udmærket indrømmelse, nemlig at hvad der er rigtig politik i dag er ikke nødvendigvis rigtig politik om 15-20 år. Det burde ikke være særlig meget, men i den ØMU-debat, vi har i øjeblikket, er det en meget stor erkendelse. Tak for det.

Så bliver der sagt: Jo, men hvis der skal en anden politik til, så gælder den jo også for de andre eurolande. Jamen hvem siger dog det? Det er jo netop det, som tilhængerne går helt, helt uden om, nemlig at der kan være forskellige behov i de forskellige lande. Man kan sige, at det er et meget stort hus med mange forskellige værelser, der ligger forskellige steder, og som skal varmes op af kun én termostat, som ligger i Frankfurt. Er det særlig godt i forhold til, at der er så mange forskellige ting, der skal tages højde for? Og det, som er problemet, hvis vi siger ja, er jo netop det, der bliver sagt af ministeren: at så bliver vi bundet op på, at der bliver tale om fælles europæiske løsninger. Det er bestemt ikke sikkert, at de behov for en anden økonomisk politik, vi har her i Danmark, er de samme behov, som måtte være i Grækenland eller Spanien. Så jeg er dybt uenig i denne opfattelse.

Så om indflydelsen: Jeg mener, at den med, at vi helt er holdt udenfor, er meget overdrevet. Den svenske finansminister, Bosse Ringholm, udtalte til Information, tror jeg det var, efter et møde, der var mellem de nordiske finansministre lige før sommerferien, at den her debat er meget overdrevet. Svenskerne får da alle de informationer, de skal have. Der er jo daglig kontakt mellem diplomaterne i Bruxelles, og der er arbejdsgruppemøder. Og de ambassadører, de embedsmænd og de ministre taler jo med hinanden. Så det der med, at man ikke kan få oplysninger, påstod Bosse Ringholm var vildt, vildt overdrevet. Han følte ikke, det var noget problem, og derfor synes jeg, man skulle underbetone det argument lidt mere, end tilfældet faktisk er.

Lad mig så sige, at meget af kernen i debatten handler jo om det her, netop om, hvor me-

get indflydelse vi vil få i forhold til, hvor meget selvstændighed vi vil miste. Det er i virkeligheden kernepunktet i den her debat. Jasiden mener, vi vil få meget indflydelse, og at vi ikke vil miste selvstændighed. Nejsiden mener, at vi ikke vil få særlig meget indflydelse, men at vi vil miste selvstændighed.

Dér synes jeg, at jasiden i forbindelse med sin indflydelsesargumentation burde være lidt mere nuanceret i den beskrivelse, den har af de frygtelige ting, der vil ske, hvis vi siger nej. Jeg har gentaget det mange gange, men jeg vil sige det endnu en gang: Vi siger ikke nej alene, andre lande er også med. Der er et fast regelsæt i EU, der kører i øjeblikket. Vi er med i EU-samarbejdet. Vi har fuldt ud indflydelse på alle de forskellige politiske områder, og der er intet som helst, der tilsiger, at fordi vi bruger vores ret til at stå uden for ØMU'en, vil vi blive totalt isoleret i EU-samarbejdet.

Til hr. Frank Dahlgaard: Jeg kan fuldt ud bekræfte hr. Frank Dahlgaards spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg kan sige til hr. Holger K. Nielsen, at hr. Frank Dahlgaard har ikke ret. Der er ikke én herinde i denne sal, der kan sige noget om, hvad den luxembourgske centralbankchef har sagt på styrelsesrådsmøderne. De små lande i EU er i flertal. De små lande i euro-området er i flertal i forhold til de store. Og man træffer afgørelser med én stemme til hver, og det er flertallet, der bestemmer som i andre demokratiske forsamlinger.

Det er rigtigt, som hr. Holger K. Nielsen siger, at der er forskellige behov i de forskellige lande. Det er der også i dag. Og hele ideen er jo, at der er én ting, der er lagt fast for alle, og det er det, vi snakker om. Det er det, der bliver kaldt pengepolitikken, rentens bevægelser. Og hele ideen og det, der er det geniale – og jeg vil bede SF om at overveje, om man ikke skulle prøve at gå ind på den tankegang – er, at hvert land har ansvaret for at løse de særlige behov, der er i det enkelte land. Grunden til, at det er nemmere at gøre det, når vi er sammen i en fælles valuta, er, at vi får et større råderum, en større handlefrihed, fordi vi ikke hele tiden skal koncentrere os om at sikre, at vores valuta er stabil i forhold til euroen eller i forhold til D-marken.

Det er jo det, der hele tiden er et must også i det danske Folketing, når vi laver finanslov og